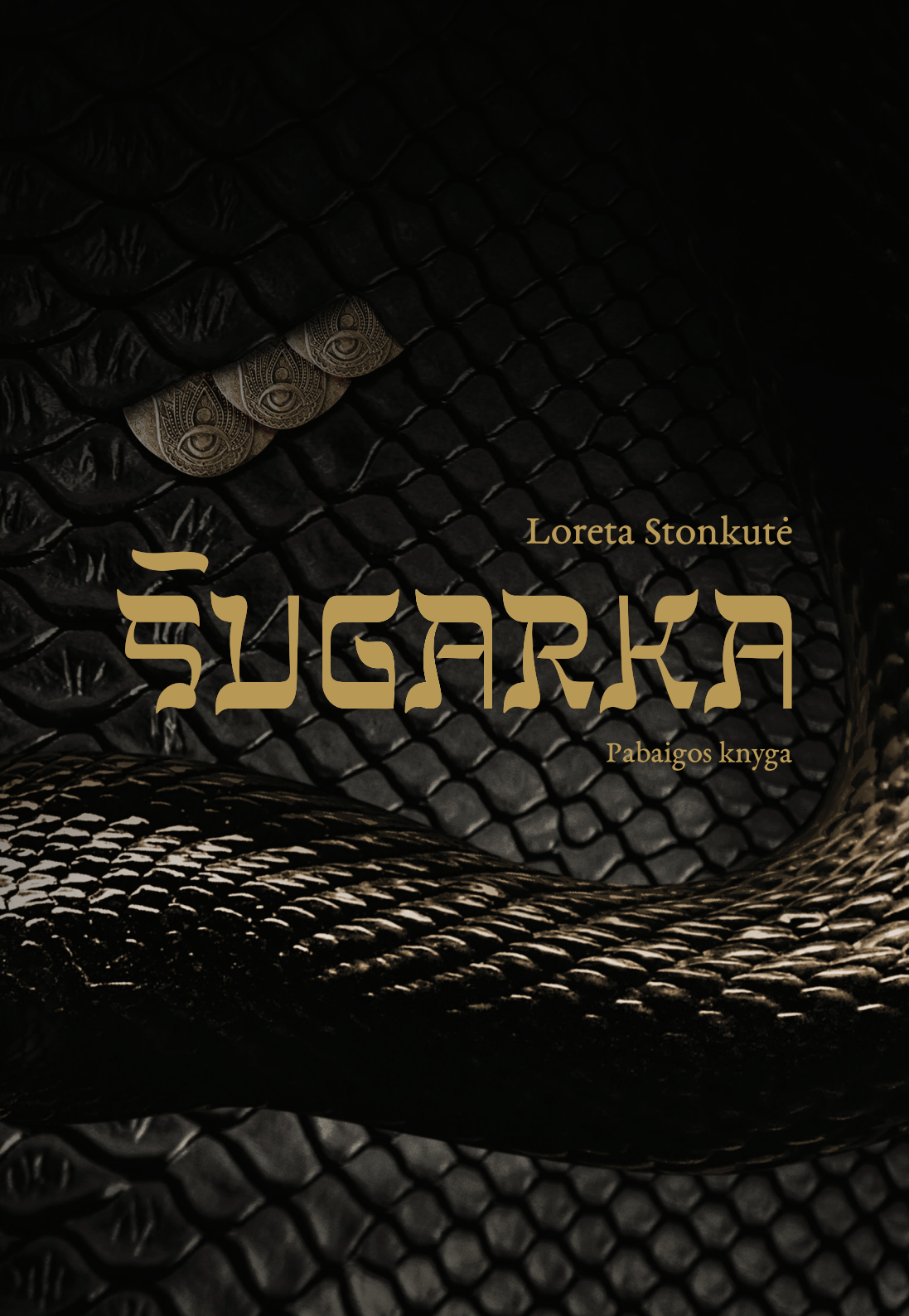

Loreta Stonkutė

ŠUGARKA

Pabaigos knyga

Viršelyje panaudotos nuotraukos iš Shutterstock.com:
@ChameleonsEye #1843731490
@Bokeh Blur Background #422189710
Knygoje panaudotos Loretos Stonkutės, Giedrės Banaitės,
Anžėlikos Karpovič, Kamilos Stankevič nuotraukos

Kalbos redaktorė Monika Baltrušaitė

Teisė dauginti ir platinti šią knygą ar atskiras jos dalis priklauso tik ją išleidusiai leidyklai. Neturintiesiems raštiško leidyklos sutikimo leidžiama tik skelbti trumpas knygos ištraukas apžvalgose ir kritiniuose straipsniuose.

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitaip perduodant nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Loreta Stonkutė

ŠUGARKA

Pabaigos knyga

MijaIba
Kaunas
2022

Turiny

<i>Pabaigos pradžia</i>	6
<i>Konkursas</i>	34
<i>Kelionė</i>	58
<i>Marsa Alamas</i>	70
<i>Nilas</i>	98
<i>Asuanas</i>	102
<i>Abu Simbelis</i>	120
<i>Kom Ombas</i>	128
<i>Edfu</i>	138

<i>Luksoras</i>	160
<i>Karnakas</i>	178
<i>Atgal</i>	196
<i>Dykuma</i>	208
<i>Vandenynas</i>	216
<i>Praeities kūrimas</i>	230
<i>Dabartis</i>	244
<i>Pabaigos pabaiga</i>	254
<i>Priedai</i>	262
<i>Hebrajų raidžių reikšmės</i>	264
<i>72 hebrajų Dievo vardai</i>	268
<i>Dievo vardų aprašymas</i>	269
<i>Dievo vardai pagal gimimo dieną</i>	307
<i>Apie autorę ir kitas jos knygas</i>	314

Pabaigos pradžia

„Gyvenimas ilgas, bet nepakankamas“, – skambėjo jos galvoje senelio frazė. Kiek jai tada buvo? Gal kokie penkeri metai, o gal ketveri... Turbūt tai pirmas ryškus prisiminimas iš jos vaikystės. Žinoma, yra ir kitų, ankstesnių nuotrupų... Tačiau senelio mirtį ji prisimena ryškiausiai. Atrodo, kad tai įvyko ne prieš trisdešimt metų, bet ką tik, gal net vakar.

Kokios skaidrios buvo jo akys... Ji galėtų prisiekti, kad per visą savo gyvenimą nematė tokių akių. Jūra. Ne šiaip jūra, bet saulėta jūra. Kai senelis juokdavosi, jo akys spindėjo tokia neapsakoma laime, kurios jai pačiai ir neteko patirti. Tą dieną kažkas nutrūko. Joje tikrai kažkas nutrūko ir nebesugijo...

– Gyvenimas ilgas, bet nepakankamas, – pasakė jis.

– Kam nepakankamas? – švelniai šukuodama gulinčio senelio plaukus paklausė ji.

– Kam, vaikelį? Meilei, kam daugiau...

– Hm, – vaikiškai myktelėjo ir šukų šereliais švelniai perbraukė senelio barzdą. – Ar galiu tau ir barzdą sušukuoti?

Senelis tik nusišypsojo ir savo giliomis žydromis akimis žvelgė į anūkę. O! Maišytas kraujas. Įvairių tautybių kraujas... Bet

kažkodėl dominuoja ispaniški bruožai. Kažkoks retas ir labai senas protėvių genas bus joje prabudęs... Elona tikrai bus temperamentinga moteris. Tame mažame veidelyje jis matė mergaitės ateitį. Sudaužys ne vienam širdį... Rudos akys jau nuo pat mažų dienų nokautuoja visus šalia esančius. Joje yra kažin kas tokio... Kad tik mokėtų mylėti. Jei nemokės – pražus. Tokiu paslaptingu grožiu kerės vyrus, bet nepatyrusi meilės, nusivils viskuo ir... Kad tik mylėtų...

– Elona, ar žinai, kad tave be galo myliu? – žvelgdamas į mergaitę paklausė senelis.

Jų žvilgsniai susitiko ir po akimirkos mergaitė apkabino gulintį senelio krūtinę, šiltai prisiglaudė ir tarstelėjo:

– Taip stipriai kaip aš?

Senelis ranka palietė jos nugarą ir švelniai glostė. Jis atsiduso. Gal tik po kokios minutės pasakė:

– Elona, ar tu žinai, kad aš mirsiu?

Mergaitė atsitiesė ir nustebusi pažvelgė jam į akis.

– Tai kad nemirsi. Girdėjau, kaip tavo mokiniai kalbėjo, kad tu niekada nemirsi.

– Jie taip sakė? – nusišypsojo senelis.

– Sakė, kad tavo kūnas pavargo ir tau reikia naujo. Mes tau nupirksim naują kūną.

– Tai kad nebūna pirkti...

– Mane juk nupirko...

– Tai tave... – šypsojosi jis.

– Ir tave nupirksim. Paprašysiu mamos ir tėčio. Jie tave myli, todėl manau, nepagailės pinigų.

– Klausyk, Elona. Viskas truputėlį kitaip.

- Kaip? – nustebusi pažvelgė seneliui į akis.
- Aš nenoriu, kad man mirus tu nusiviltum, nes nebus taip, kaip tu sakai.
- Nebus? O kaip tada bus?
- Tau teks matyti mano kūną be manęs. Tu matysi, kaip ji sudegins. Bet tu nebijok, aš jau būsiu kitur.
- Kur tu būsi? – nustebė ji.
- Kažkur šalia, tik tu manęs nematysi. Nes aš iš tikrųjų esu nematomas.
- Nematomas! – aiktėlėjo mergaitė.
- Taip, nematomas.
- O kaip tu vėl tapsi matomu? Mes juk susitiksim vėl? Aš galėsiu tau šukuoti plaukus ir barzdą?
- Tau reiks truputį palaukti, kol mes susitiksim.
- Kiek?
- Na, gal kokį penkiasdešimt ar šešiasdešimt metų...
- O čia kiek dienų?
- Dienų tu neskaiciuok. Tiesiog žinok, kad visada būsiu šalia ir tave matysiu, nors tau atrodys kitaip.
- Čia toks žaidimas? Slėpynės?
- Galima sakyti ir taip. Norėčiau, kad tu man viską parodytum.
- Ką parodyčiau? – braukydama šukomis sau į delną klausė ji.
- Aš matysiu viską, ką tu man rodysi. Nematomas seksiu paskui tave ir stebėsiu, kaip tu linksmai žaidi su vaikais, paskui matysiu, kaip tu sąžiningai mokaisi. Vėliau dar kažką parodysi. Kaip mokėsi dirbti, kaip keliausi po pasaulį. Keliaudama sutiksi savo meilę, norėsiu ir ją pamatyti. Tiesiog parodysi viską.

Mergaitė klausėsi ir linksėjo galva lyg skaičiuodama visas užduotis.

– Gerai. Sutarta. Bet ar nebūtų paprasčiau, jei būtum matomas? – suabejojo.

– Tikrai ne. Į mokyklą manęs kartu su tavim neįleistų... Keliaujant reikėtų pirkti papildomą bilietą. Geriau būti nematomam.

– O kaip man tave apkabinti, kai norėsiu?

– O tu dabar apkabink, paskui galėsi prisiminti tą jausmą...

Elona vėl prisiglaudė prie senelio krūtinės. Šis apkabino ir jo žydros akys pasruvo ašaromis.

Tą akimirką tyliai prisivėrė durys ir pro plyšį žvilgtelėjo Elnos mama. Mergaitė atsigrėžė.

– Ateik, Šugarka, einam valgyti. Seneliui reikia pailsėti. Po valandėlės pas jį ateis mokiniai, jie irgi nori pabūti su juo.

– Eik eik, – paragino senelis. – Tik nepamiršk mūsų susitarimo.

– Tau bėga ašara, – nuvalė mergaitę paėmusi nuo stalelio šilkinę nėriniuotą senelio nosinaitę.

– Senatvėje akys nebeklauso... O gal svogūnų kvapas iš virtuvės sudirgino... – tyliai pasakė senelis.

Turbūt tikrai svogūnai, nes ir mamos akyse ištryško ašaros.

Ašramo valgykloje kažkodėl visi liūdnai žvelgė į ją ir jos mamą, tylėjo. Ore tvyrojo kažkas, ko Elona dar niekada nebuvo patyrusi. Kažkas, kas jai nepatiko. Kol senelis nesusirgo, taip nebūdavo niekad. Jo mokiniai pasidarė kažin kokie liūdni, sunerimę...

Tą vakarą buvo sunku užmigti. O ir užsnūdusi Elona blaškėsi, kol apie vidurnaktį prabudo. Aplink buvo tylu, visas ašramas skendėjo nakties tamsoje. Ji pajuto begalinį norą vėl aplankyti

senelį, todėl basomis tyliai nutipeno į jo kambarį. Atrodė, kad senelis kaip tik jos laukė. Šalia jo lovos ant stalelio blyškiai ruseno žvakė, kurios liepsnos atspindžius ji matė senelio akyse. Jis tyliai šypsojosi mergaitei.

– Nemiegi? – paklausė ji.

– Ne... Laukiu mirties...

– O aš galvojau, kad manęs...

– Tavęs taip pat... – liūdnai žvelgdamas nusišypsojo.

– O kaip tu lauki mirties?

– Bijau, Elona. Bijau...

– O tai kas tau bus? – nieko neišmanydama apie mirtį teiravosi ji.

– Aš nežinau...

– Tu nebekvėpuosi? Kas bus, kai nebekvėpuosi? – prisiglaudusi prie senelio krūtinės vėl neramiai paklausė ji.

– Turbūt prarasiu sąmonę ir mes nebegalėsime kalbėtis... žodžiais...

– Tada tu pradingsi? Pasislėpsi?

– Taip, turbūt aš pakilsiu aukštyn ir žiūrėsiu į tave iš ten.

– O ten aukštai tu būsi vienas?

– Manau, kad manęs pasitikti ateis tie, kurie jau yra nematomi. Gal ateis mano mama ir tėtis...

– Jie nematomi?

– Taip, jau daug metų mes žaidžiame tą patį žaidimą, kurį žaisime mudu...

– Bet jei įjungsiu šviesą, gal tave pamatysi?

– Nepamatysi. Ten, kur būsiu, visada šviesu. Ten visi šviesūs...

– O tamsių ten nebūna?

– Būna...

– Tu jų nebijai?

– Ne...

– O kodėl, seneli? Kodėl jų nebijai?

Senelis tylėjo. Jo akys buvo užmerktos ir atrodė, kad vos vos bekvėpuoja.

– Seneli, papasakok daugiau. Kodėl nebijai?

– Nes mudu esame šviesa... – dusdamas atsakė.

– Tau sunku kvėpuoti?

– Hmh...

– Tai pakvėpuokim, kaip mokei mane. Kartu, – sunerimusi pasiūlė mergaitė.

Senelis atsimerkė ir giliai pažvelgė Elonai į akis. Paskutinį kartą nusišypsojo ir vėl užsimerkė.

– Kvėpuokim kartu, seneli. So... Ham... Įkvėpk – So... Iškvėpk – Ham... So... Ham...

Senelis nebekvėpavo. Elona apsidairė po kambarį. Pažvelgė į lubas. Ji tikrai nematė senelio. Jis tikrai tapo nematomas. Uždėjo savo delną ant senelio krūtinės ir švelniai pašaukė:

– Seneli...

Jokio atsako nebuvo. Elona pajuto keistą jausmą, dar niekad nepatirtą... Kaip dabar bus? Ji negalėjo įsivaizduoti to, kas bus... Juk pats svarbiausias žmogus tapo nematomas...

Ir tikrai viskas buvo kitaip. Prabėgo trisdešimt metų. Ne, ji nebuvo vieniša. Per tą laiką sutiko daug žmonių, turėjo daug draugų, gerbėjų, bet tokio ryšio su niekuo daugiau nepajuto. Kai užaugo, suprato, kad tas ryšys vadinamas meile. Kaip ir iš kur jos gauti, buvo visiškai neaišku.

Ar senelis matė jos gyvenimą? Keletą metų Elona tikrai tikėjo, kad jis nematomas ir visada ją stebi. Bet mokykloje visos iliuzijos buvo sunaikintos. Mokytoja visai klasei išaiškino, kad po mirties nieko nelieta. Taip išeina, kad senelis jai pamelavo. Suprantama, norėjo, kad ji neliūdėtų. Viskas suprantama. Tada viskas ir baigėsi. Žaidimas baigėsi.

– Elona, mokytoja pati nežino, ką sako, – bandė ginčytis mama.

– Nevadink manęs Elona, – pasipiktino mergaitė. – Elona mane galėjo vadinti tik senelis, visiems kitiems esu Šugarka.

– Vaikeli, tokį vardą senelis išrinko, kad visi taip galėtų kreiptis į tave. Tu esi Elona visiems.

– Ne! Jums aš Šugarka... – piktai atrėžė penktokė.

– Tai juokinga. Ką dar susigalvosi?

– Tai jūs visi juokingi su savo prietarais!

– Prietarais? Kokiais dar prietarais?

– Apie dvasią, persikūnijimus, Dievą...

Mama negalėjo patikėti, kad jos dukra, dvasios mokytojų palikuonė, kurios krauju sruvo didingiausių žmonių ir išminčių genai, gali šitaip kalbėti.

– Negi vienas neišmanančios mokytojos žodis pakeitė viską, ko tave mokė senelis? Tu nebetiki tuo, ką jis pasakojo?

– Nėra jokių įrodymų, kad egzistuotų dvasia ir Dievas. Tuo tiki tik primityvūs žmonės.

– Kas tau taip pasakė?

– Aš pati supratau.

– Kodėl tu taip pagalvojai, Šugarka?

– Vienintelė pamoka, kurioje kalbama apie Dievą, – tai tikyba. Ir ta pamoka apgailėtina! Visi kiti dėstomi dalykai remiasi

moksliniai atradimais, faktais, įrodymais. O jie akivaizdžiai parodo, kad Dievas – tik žmonių išsigalvojimas.

– Šugarka... – Mama tik skėščiojo rankomis. – Faktai yra per siauri, kad įrodytų Dievą. Mažule, mokykloje mokytojai patys nežino ką kalba...

– O jau tu tai žinai? Iš kur tu žinai? Kad senelis taip sakė?

– Senelis tikrai žinojo, kad Dievas yra, kad dvasia nemirtinga...

– Nežinojo! Mirdamas jis bijojo... Vadinasi, netikėjo...

– Tai netiesa. Jis nebijojo mirties.

– Bijoj, mama, jis pats man sakė, kad bijo, tą naktį, kai laukė mirties.

– Šugarka, manau, jis bijoj, kai ko kito...

– Ko?

– Aš nesiginčysiu su tavimi. Gyvenimas tau viską parodys... Kaip yra iš tikrųjų...

O tikrovė buvo visokia. Visokia, kokia tik gali būti, bet tik ne prasminga... Visiems ji tikrai tapo Šugarka. Kvaila pravardė tapo jos vardu ir ji pati tuo džiaugėsi, nes jautė, kad kvailam gyvenimui tikras vardas netinka. Jei viskas būtų taip, kaip mokė senelis, tada ji būtų Elona, bet tokiame tuščiam ir beprotiškame pasaulyje ji gali būti netikra Šugarka. Vaikystėje ji augo senelio ašrame, kuriame rinkdavosi žmonės iš įvairių pasaulio šalių. Kažkoks anglas, matydamas žavingą mergaičiukę, pavadino ją *Shugar* (lietuviškai „cukrus“), o šalia stovėjęs rusas pataisė: „Ne, ji Šugarka, nes mažutė“ (mat rusų kalboje priesaga *-ka* suteikia žodžiui mažybinę formą). Taip ji tapo „cukreliu“...

Bet šiąnakt ji vėl išgirdo savo vardą.

– Elona, ką aš tau sakiau? – sapne ji išgirdo senelio balsą.

Vardas *Elona* sudrebino širdį. Tas žodis, tas daug metų nebegirdėtas vardas lyg peilis smeigė tiesiai į širdį.

– Elona, mes gimėme atskirai, bet mirsime kartu. Susitiksim, kad mirtume kartu. Aš tau padėsiu numirti, – kalbėjo senelis. Jis buvo toks pat, kokį ji prisiminė dar sveiką.

– Ar aš jau mirsiu? – paklausė ji sapne. – Tu atėjai manęs išsivesti?

– Kai įrodysi, kad gali mylėti, tada mes vėl susitiksim.

– Bet kur aš rasiu tą meilę... Man nekaip tesiseka...

– Prisimink, aš tau jau sakiau, kur sutiksi savo meilę.

– Sakei?

Ir tą akimirką ji prabudo. Štai! Ką ir besakyti... Biologinis laikrodkas tiksni ne jos naudai, tad ir sapnai sapnuojasi. Jau prieš dešimt metų galėjo tekėti ir vaikus gimdyti... Bet ne. Lyg nukirsta. Nepavyksta ir viskas.

O jei rimtai? Ar senelis jai sakė, kur sutiksianti meilę? Ji mintyse vėl perkratė visą paskutinę dieną su juo. Nelabai konkrečiai tepasakė... Paminėjo, kad sutiks meilę keliaudama. Gal sapnas nori pasakyti, kad laikas pakeliauti?

„*Look. If you had one shot, one opportunity...*“ – prisiminė *Emi-nemo* dainos žodžius. Vienas šūvis. Viena galimybė. Toks gyvenimas. O ką ji prarastų, jei kur nors nukeliautų? Taip ir bus. Jei jau pasąmonė senelio balsu primena, kad mirtis ne už kalnų, tikrai verta pagyventi tiesiog sau. Užteks atidėlioti. Šis gyvenimas – viena galimybė, vienintelis šūvis.

Kur keliauti, didelio skirtumo nėra. Va, nuvyksiu į bet kurią pirmą pasitaikiusią šalį ir sutiksiu ten savo meilę. Pamilsiu pirmą pasitaikiusį vyrą. O ką? Įrodysiu, kad galiu mylėti. O tada manęs

laukia kažkas malonaus. Juk taip sapnas sako. Sapnus ji puikiai išmanė, nes šiek tiek studijavo psichologiją. Puikiai suprato, kad sapne susitikimas su seneliu – tai kažkas malonaus gyvenime.

Pasiryžimas keliauti buvo toks tikras. Atrodė – kelkis ir dabar pat užsisakyk bilietą. Pažvelgė į laikrodį. 4.40... Ne. Dar reikia pamiegoti. Vartėsi ilgokai, bet užmigo, o prabudus nakties nuotykis atrodė tikra nesąmonė. Kur aš čia keliausiu... Ir amžiams atsiduoti pirmam pasitaikiusiam vyrui – absurdas... Kam man tai? Tikrai naktį viskas atrodo kitaip. Ryte aišku, jog tai – tik iliuzija...

Gulėdama lovoje savo feisbuko sienoje parašė kažką apie tai, kad rytas protingesnis už vakarą. Dar laikė telefoną rankoje, kai šis suskambo. Nieko sau. Dar tik aštuonios, o kažkas drįsta skambinti taip anksti.

– Alio, Marėnai, alio, ko taip anksti skambini? Pasiilgai? – atsiliepė ji dar pakimusi ryto balsu.

– Matau, tu jau darbe: feisbuke paskelbtas pirmas dienos įrašas. Tai, galvoju, paskambinsiu. Kaip tu ir sakai, rytas protingesnis už vakarą, – kalbėjo Marius.

– Tai ką pasiūlysi ši kartą? Matyt, šįryt ir tu prabudai labai protingas, kad nesimiega...

– Tu teisi, žinok, – nusijuokė jis į ragelį. – Šiąnakt susapnavau vieną projektą, o jame turi dalyvauti tu.

– Kad dabar aš labiau nusiteikusi pailsėti, gal nusitrenkti kur į užsienį...

– Ė, mergyt, tai ir turiu tau gerą pasiūlymą! Nori atostogų, kelionės?

– Tai sakyk iš karto, ką nori *prastumti*. Nevyniok į vatą...

– Gerai, – atsiduso Marius. – Tiesiog sakyk, tau įdomu ar ne. Planas toks: organizuojam TV šou. Pirmiausia, konkursas: vieniši vyrai ir moterys varžosi dėl kelionės. Žinoma, laimi tu ir vienas vyras. Tada judviejų kelionė Nilu su kameromis.

– O ką *stumiam*? Kas finansuoja?

– *Stumiam* turizmą. Kelionių agentūros finansuoja.

– Gal ir faina... O kas tas vyras bus? Tu? – nusijuokė Šugarka.

– Eik tu. Juk *stumiam*. Reikia pritraukti tikslinę auditoriją. Tu *influencerė*, pritrauksi jaunimą ir šiaip šiuolaikiškus laisvus žmones, kurie gali lengvai pakelti sparnus. O vyro mums reikia iš kitos, priešingos tikslinės grupės – ko nors rimto, pasiturinčio, kad galėtų sau leisti prabangesnes keliones. Mąstom apie Antoną Borgą, juk elitas jį dievina.

– O jam įdomu? Kažin ar pasirašys, – suabejojo ji.

– Jei ne, rasim ką nors kitą, kas pasirašys. Bet pripažink, jis labai tiktų.

– Tai faktas! Puikiai atitinka reikiamą grupę. Rimtas vidutinio amžiaus karys, kurio žygdarbį rodė visos pasaulio televizijos. Visi „ūkininkai“ tuoj ims ir pradės keliauti, – nusijuokė.

– Tai tau įdomu?

– Gerai, pakeliauti man tiks. O kartu ir padirbėsiu. Juk finansuoja gerai?

– Gerai, gerai, – užgarrantavo pašnekovas. – Su finansais problemų nebus. Bet reik užverbuoti Antoną. Turėsi padėti. Tu tą moki...

– Neįsivaizduoju, kuo jį sudominti. Ne mano fanas... Turbūt net nežino, kas aš tokia.

– Būtų proga šiandien susipažinti. Dvyliktą valandą. Gali?

– Oi tai laiką pasirinkot... Šiai nakčiai jau turiu darbelį, – muistėsi Šugarka.

– Ne, ne vakare, o netrukus, ryte. Vidurdienį. Į tavo vakarą nesikėsinu.

– Bet man reikia daugiau laiko... Aš mėgstu susirinkti visą informaciją apie klientą. Nespėsiu...

– O tu ekspromptu pabandyk. Kūrybiškai. Gal bus net natūraliau. Užteks tiek, kiek visi apie jį žino iš televizijos.

– Rizikinga... – numykė ji. – Gera, o kur?

– Kretingoje.

– Kur? – nustebo Šugarka. – Nespėsiu net nusitrenkti ten iki dvyliktos.

– Nepavėluosi. Jis ten dalyvaus renginyje su kariniu pulku. Paskui mišiose. Tada bus banketas rinkinei *chebrytei*. Net jei vėluosi, vis tiek su juo galėsi susitikti...

– O man kaip patekti į tą banketą? Ten su kvietimais turbūt?

– Jei tik imiesi, viską sutvarkysim. Savo kvietimą perleisiu tau. Paskambinsiu, perspėsiu organizatorius.

– O aš galvojau, kad bus rami diena... – bambėjo mergina. – Gera, keliuosi.

– Šugarka, tu nepakartojama!

– Gera jau. Žinau, – sėsdamasi lovoje atsakė ir baigė pokalbį.

Na ką, influencere, padirbėsim? Įjungiam greitį... Dušas, kava, makiažas, gūglas, kelionė... Žinoma, atvažiavo pavėlavusi. Aikštelėje prie Kretingos muziejaus matė sustatytus chaki spalvos karinius autobusus. Judėjimas aplink mažas, vadinasi, oficialioji dalis jau baigėsi. Net nestabdžiusi automobilio apsisuko ir paspaudė link bažnyčios. Ten buvo sunku rasti laisvą vietą automobiliui.

Teko užstatyti kažkokį leksusą. Tikslas pateisina visas priemones. Turbūt šeimininkas bažnyčioje, tad gal nieko baisaus.

Nubėgo į bažnyčią. Įslinkusi vidun stabtelėjo prie pat durų ir įvertino situaciją. Žmonių ne taip ir daug. Natūralu, nes penktadienio vidurdienis, didesnė dalis darbuose, o čia susirinko tik kultūringi veltėdžiai. Karininkų nemažai. Visi vienoda paradine uniforma. Ilgi tamsūs šineliai, perjuosti plačiais baltais odiniais diržais, ilgi nublizginti batai, karininkų kepurės... Visus matė iš nugaros. Kuris galėtų būti Antonas? Visi atrodė vienodi, pasitempę, plačių pečių, trumpais plaukais... Kuris?

Tą akimirką Šugarka pajuto, kad dešinėje, taip pat atokiau nuo kitų stovi dar kažkas, ko ji nepastebėjo. Nežymiai pasuko galvą ir nužvelgė. Tai jis. Jo vienintelio diržas buvo auksinis, o prie diržo prikabinta balta kardo makštis. Tai vadas. Akivaizdu.

Mąstyk, mąstyk, kodėl jis stovi atokiau? Nepatinka mišios, ne krikščionis ar mėgsta stebėti kitus, o gal nenori būti dėmesio centre? Kodėl? Kokios taktikos laikytis, kad galėčiau natūraliau prieiti ir užmegzti pokalbį?.. O gal tik pasirodyti jam, kad tikrai pastebėtų, ir prieiti tik bankete? Tegul kol kas tik pamato ją, pasigroži, pasvajoja apie ją?

Savimi ji niekada neabejojo. Daug kas ją vadino Lietuvos Monika Belučė. Savo grožiu ji ant menčių paguldytų bet ką. Jei išsitrauktų cigaretę, visi čia esantys vyrai pripultų ją uždegti... Šiame kaime konkurencija tiesiog neįmanoma... Žmonės galėjo matyti tik ją ir nieko kito. Tad teks prasieiti šiuo „podiumu“ ir atkreipti į save visų dėmesį. Žinoma, tik dėl Antono.

Šugarka pasuko šiek tiek dešinėn ir paėjo truputį į priekį, kad Antonas galėtų ją pamatyti iš nugaros. Tiek arti, kad galėtų

pajausti jos kvepalų šleifą. Ji jautė, kaip vyras turėtų nužvelgti jos rudus banguotus plaukus, minkštus trumpus kailinukus, o tada sijonu aptemptus sėdmenis ir galiausiai grakščias kojas, apautas aukštakulniais batais. Tą akimirką ji dar vos vos kilstelėjo ir sulenkė dešinę koją. Ji žinojo, kad jis stebi.

Atsigręžė ir pažvelgė į jį. Jis tuoj žvilgsnį pakėlė nuo kojų į jos veidą. Kerintis rudų akių žvilgsnis nukratė vyrą elektra. Tada ji vėl nususuko ir palengva ėjo bažnyčios pagrindiniu taku pirmyn. Ranką laikė kailinukų kišenėje. Reikėjo tik spustelėti telefoną, kad imtų skambėti. Tai buvo jos triukas, kuris ne kartą padėjo. Ji ėjo labai lėtai ir laukė momento, kada kunigas baigs kalbėti ir bažnyčioje taps visiškai tylu. Puikiai žinojo, kad Antonas stebi būtent ją. Na juk čia daugiau nebuvo į ką žiūrėti...

Kai tik kunigas nutilo, ji spustelėjo telefoną ir šis pradėjo garsiai groti jos mėgstamą melodiją. Žinoma, kad visos bažnyčios akys smigo į ją. Šugarka jautė, kaip visi ją mato, stebi. Vieni pasi-piktinę, kiti nustebę... Ji vaizdavo sutrikusią, ieškojo to skambančio telefono kišenėse... Bažnyčioje buvęs jaunimas iškart pažino savo sekamą influencere, tuoj pradėjo šnibždėti, rodyti pirštais, fotografuoti. Ir tą akimirką „pagaliau“ ji rado savo telefoną, išsi-traukė, pažvelgė į jį ir išjungusi skambutį rimtai atsiliepė:

– Klausau!

Visa bažnyčia girdėjo jos žemą seksualų balsą.

Kunigas tik dabar atsipeikėjo, atgijo ir tęsė mišias. O ji apsi-gręžė ir tokia pat seksualia eiseną ėjo tiesiai link Antono, apsimes-dama, kad rimtai kalba telefonu. Paskui pasuko prie durų ir išėjo.

Na, manau, pavyko. Jis mane pamatė, užuodė, išgirdo ir susižavėjo. Ji grįžo į automobilį. Banketas vyks žiemos sode,

muziejaus pastate. Reikės grįžti ten, bet vėliau. Turėtų vėl truputį koketiškai pavėluoti. Juk karalienė visada ateina paskutinė. Kol kas nuvažiavo į kažkokią daugiabučių namų aikštelę pralaukti tą pusvalandį. Iš automobilio lipti nenorėjo, nes vėlyvo rugsėjo oras buvo vėsus. Džiaugėsi, kad turi pusvalandį, taigi gali pagūglinti apie Antoną.

Į banketą atvyko pasiruošusi ne tiek, kiek pati norėtų. Ji buvo pratusi klientą išsinarstyti po narelį. Bet džiaugėsi, kad nors šį tą jau žinojo. Palikusi kailinukus rūbinėje ir tualete dar kartą susišukavusi ilgus žvilgančius plaukus nuėjo į žiemos sodą. Į veidą dvelktelėjo drėgmės, kvapų ir šilumos gūsis. Priminė Egiptą ar Indiją, kai išlipi iš lėktuvo. Visgi tai pietietiškas sodas, kuriame buvo palaikomas atitinkamas klimatas... Čia buvo šilta ir jos geltona suknelė gilia iškirpte nugaroje šįkart puikiai tiko.

Salytėje žmonių buvo nedaug, gal koks dvidešimt jau sėdėjo prie baltomis staltiesėmis ir prabangiais indais padengto stalo. Čia turėjo dalyvauti svarbūs asmenys, gal koks meras, muziejaus direktorius, politikai. Karininkų buvo vos keli. Žinoma, visi sužiuro į artėjančią gražuolę, kuriai čia lygių tikrai nesimatė. Šią akimirką turbūt ne vieno vyro širdis suvirpėjo...

Karininkai tuoj pat atsistojo nuo savo kėdžių. Ak, kaip tai galantiška – Šugarkai šis gestas pakuteno širdį... Jos aplinkoje taip galantiškai niekas nesielgia... Nė trupučio nenustebo, kad jai parūpinta vieta būtent šalia Antono. Marėnas turbūt pasistengė...

Ji priėjo prie savo kėdės ir Antonas ją atitraukė, mandagiai stumtelėjo artyn, kai ji sėdosi. Tada visi karininkai taip pat atsėdo. Šugarka tik linktelėjo Antonui dėkodama už pagalbą.

Visi sėdėjo tylėdami. Skambėjo romantiška saksofono muzika. Ji matė, kad stalo gale viena kėdė buvo tuščia. Ten turėtų sėdėti meras ar koks kitas svarbus asmuo. Šugarka suprato, kad laukiama būtent jo.

– Meras minutei atsiprašė, – tyliai paaiškino Antonas. – Laukiame jo.

Šugarka pagaliau pažvelgė į jį. Taip, jo veidas buvo toks, kokį ir matė per televizorių ir gūglo nuotraukose. Jai šiek tiek buvo keista, kaip karininkas gali sau leisti trumpą barzdėlę, ar neturėtų veidas būti nepriekaištingai nuskustas? Nors ir vyresnio amžiaus, atrodė visai patrauklus. Gražiausia jame buvo didelės žydros akys, primenančios senelį...

– O aš jus mačiau bažnyčioje, – nusišypsojo Šugarka. – Stovėjote atokiau nuo kitų...

– Aš jus taip pat mačiau, – nusišypsojo Antonas.

„Taip, nustebčiau, jei būtum nematęs“, – nusijuokė ji mintyse...

– O kur jūsų kardas? – nustebė Šugarka. – Negi rūbinėje? Ar karininkui galima ginklą palikti?

– Tikrai ne, panele, – patvirtino vyras. – Jis saugioje vietoje.

Tą akimirką greitu žingsneliu į salę įsiveržė kostiumuotas vyrukas. Iš jo vidinio pasitikėjimo savimi Šugarka suprato, kad tai ir bus meras. Visi suskubo atsistoti nuo kėdžių, o šis ramino:

– Sėdėkit sėdėkit, ponai, tai aš atsiprašau, kad turėjau akimirka atsitraukti.

Visi vėl atsisėdo. Prasidėjo iškilmingi tostai, maistas, šurmulys didėjo. Radusi tinkamą akimirką Šugarka paklausė:

– Sakykite, Antonai, ar Antonas Marija Borga – jūsų giminaitis?

– Stebiuosi, kad girdėjote apie tokį, – nusteбęs nusijuokė vyras. – Italas, poetas, kunigas... Aš pats jo nežinočiau, jei nenešiočiau jo vardo ir pavardės... Patikinu jus, tai tik sutapimas.

– Bet itališko kraujo visgi turite? – viliojančiai žvelgdama į vyrą vėl paklausė.

– Spėčiau, kad ir jūs nelietuviško kraujo turite, panele, – atsakė šis labai ramiai ir vyriškai švelniu balsu. – Tik, prisipažinsiu, nepažįstu jūsų, net vardo nežinau... Atsiprašau, bet mes turbūt iš skirtingų pasaulių... Gal galėčiau šiek tiek sužinoti apie jus?

Šugarka akimirką susimąstė. Kaip prisistatyti? Šioje elitinėje aplinkoje ir tokiam vyrui „Šugarka“ nuskambės labai prastai... Influencerė Šugarka... Jos savivertė trumpam susilpnėjo. Šioje vietoje norėtų pasivadinti Elona. Bet ji turėjo taisyklę – Elona tik seneliui.

Matydamas jos keistą sutrikimą Antonas suabejojo, ar nebus jos įžeidęs. Gal ji tikrai kokia garsenybė? Juk pats matė, kaip bažnyčioje žmonės ją fotografavo...

– Mes tikrai iš skirtingų pasaulių, Antonai, – kažkaip keistai pasakė ji. Vyrui net pasirodė, kad ji nustojo koketuoti, ką iki šiol darė labai akivaizdžiai.

– Aš tikrai atsiprašau už savo neišmanymą, – pradėjo teisintis pašnekovas. – Nelabai domiuosi damomis... Žinote, mano galvoje ginklai, karai... Nenorėjau jūsų įžeisti... Turbūt esate aktorė arba modelis. Man labai tolima sritis...

– Ne ne, neatsiprašinėkite, – kalbėjo Šugarka, dabar jau pati sutrikusi. – Nesu nei aktorė, nei modelis, bet ir ne karė... – nusišypsojo.

– O pagaliau koks skirtumas, – nuoširdžiai šypsena atsakė Antonas. – Juk šią akimirką bendrauti užteks vien vardo. Juk esame žmonės, nesvarbu, kuo užsiimame.

Jis žvelgė į moterį laukdamas, kad ji pasakys savo vardą. Matė, kad ji kažin ko dvejoja. Bet ši akimirka jam patiko, nes galėjo atvirai žvelgti į ją, jos nuostabias išraiškingas rudas akis. Visgi pauzė užsitęsė ir Antonas vėl paklausė:

– Tai... kaip man į jus kreiptis?

Šugarka jautėsi keistai. Staiga šio vyro akyse ir kūno kalboje ji pajuto tokį tikrumą, kokį spinduliuodavo tik jos senelis. Natūralus žmogiškumas, be viso to cukraus, kurio pilnas dabartinis tuščias jos gyvenimas. Gal karių gyvenime ir nėra to cukraus, nes jie juk visada arti mirties, jie gal žino tikrąją gyvenimo kainą... Na negali ji būti šiam žmogui Šugarka. Niekaip! Nes jis tikras. Ji negali būti netikra. Ji negali žaisti su juo. Niekaip.

Ji palietė jo delną ant stalo ir rimtai atsakė:

– Antonai, ačiū už pažintį. Ačiū, kad priminėte man kai ką. Norėčiau, kad pažintumėte mane kaip Eloną... Bet jei gūglinsite, mane rasite kitu vardu... Atsiprašau, bet nebegaliu likti čia... Mes tikrai iš skirtingų pasaulių.

Ji pakilo nuo kėdės ir Antonas paskui ją. Jis atitraukė jos kėdę ir nustebęs sekė paskui:

– Ar kažkaip įžeidžiau jus? Tikrai nenorėjau...

Elona stabtelėjo ir žvelgdama jam į akis paaiškino:

– Ne, tai aš vos jūsų neįžeidžiau. Atvykau su tokiu ketinimu... Atsiprašau. Tikrai, kaip gerai, kad sustabdėte mane. Bet nelydėkite... – dar kartą palietė jo ranką. – Per plauką išvengėme tikrai negražių dalykų...

– Elona, jūs specialiai siekėte atkreipti mano dėmesį? Bet kodėl? Koks buvo jūsų planas? – pasiteiravo tyliu ir giliai šiltu balsu vyras.

Mergina užmerkė akis, nes jo tyliai ištartas vardas *Elona* perskrodė jos širdį lyg peiliu. Ji prisiminė senelį, vadinusį ją šiuo vardu. Jis niekada nevadino jos Šugarka, tik Elona... Seniai negirdėtas vardas sujaudino ją taip, kad net ašaros susitvenkė akyse. Ir Antonas tai pajuto. Jis negalėjo suprasti, ar intriga buvo rezgama prieš jį, o gal tai koks valstybinės reikšmės reikalas, jis visgi aukšto rango karininkas... Dabar jis tikrai ketino paieškoti informacijos ir išsiaiškinti, kas ši mergina.

Ji nieko neatsakė, tiesiog rūbinėje apsirengė kailinukais ir išėjo. Tuoj pat paskambino Mariui.

– Nieko man nepavyko. *Soriukas...* – teisinosi. – Ieškok kitų variantų.

– Viskas gerai, Šugarka. Mes dirbam šiuo klausimu. Man čia pasiūlė kitą variantą, kaip įtraukti Antoną.

– Kitą? Kokį? Nes aš tai su juo negarbingų žaidimų nežaisiu...

– Žinom, kad kariuomenė neturi gero vardo, žmonės piktinasi didelėmis išlaidomis, tankų pirkimu, auksiniais šaukštais... Toks projektas su žmonių tikrai gerbiamu ir žinomu kariu galėtų formuoti palankesnę visuomenės požiūrį į pačią kariuomenę. Radom pažinčių aukštuose sluoksniuose, mestelėsime jiems idėją, pareikalausim Antono ir net gal gausim papildomo finansavimo. Rinkodara...

– Na gerai, bandykit...

– Bet tu dalyvausi, jei gausim jį?

– Jei tik nebus kokių šlykščių intrigų. Aš pasirašau tik tvaringam projektui.

– Žinoma, žinoma.

Diena buvo sujaukta. Važiuodama namo ji akimirką po akimirkos savo galvoje suko susitikimo detales. Pirmą kartą jautėsi taip nejaukiai. Anksčiau drastiškai demonstravo savo viešojo asmens statusą, didžiavosi tuo, kad jau daug metų yra influencerė, o štai dabar dėl viso to buvo gėda. Ji žinojo, kad Antonas gūglins. O ten toks šlamštas... Tokios nesąmonės apie jos gyvenimą. Visiškas absurdas palyginti su tuo, ką rado gūglindama apie jį.

Visi šį vyrą žino už jo žygdarbį gelbstint žmones garsiojoje Vilniaus įkaitų dramoje. Ir pati anuomet stebėjo tiesioginę transliaciją, matė, kaip jis nebijodamas žūti atliko tai, ko niekas kitas nebūtų atlikęs. Apie šį įvykį net buvo susuktas dokumentinis filmas. Gūglas taip pat meta jo disciplinuoto karinio gyvenimo detales. Absoliučiai atsidavęs savo kariuomenei, valstybei... Šugarkai atrodė, kad jo gyvenimas tikras. Realus. O jos gyvenimas ir ją supantis pasaulis – kažkoks karnavalas...

Žinoma, iki vakaro ji privalėjo įtikinti save, kad jai viskas gerai, tiesiog jos tokia duona. Ji daro tai, ką daro. Daro taip, kaip darosi. Tegul jos gyvenimas palepęs, prabangus, ne toks prasmingas... Visgi jos dėka kai kurios firmos garsėja, kažkas jos dėka praturtėja. Ką padarysi, jos gyvenimas toks. Ji turinti pamiršti šios dienos įvykius ir gyventi toliau.

Iki vakaro iš naujo tuo patikėjo ir vėl išsiruošė į užsakytą vakarėlį. Vėl koketavo, puikiai atliko Šugarkos vaidmenį, viliojo ir įtikinėjo tuo, kuo reikėjo įtikinti žmones pagal kliento užsakymą.

Ryte prabudo su pojūčiu, kad kažkas jai į ausį ištare:

– Elona...

Ji pramerkė akis ir apsidairė. Haliucinacija. Ji viena, savo namuose. Sapnas persikėlė į realybę. Pasigirdo senelio balsas. Kodėl būtent dabar jis grįžo į jos prisiminimus, sapnus?

Pasiėmė telefoną ir kaip įpratusi dar gulėdama lovoje tikrino, kas ką apie ją kalba, kokie atsiliepimai. Žinoma, rado savo nuotraukų iš bažnyčios, taip pat ir iš banketo. Kažkas visgi nufotografavo tą momentą, kada ji palietė Antono ranką. Šią nuotrauką ji net pasididino ir tyrinėjo po milimetrą. Kaip ji atrodė tada. Kaip atrodė jis. Gal kokį 10 minučių stebėjo ir grožėjosi. Tik tada ėmė skaityti komentarus.

– *Bliaat!* – suriko lovoje ir atsisėdo. – Ne, nu debilai!

Reikia tikėtis, kad Antonas nenaršo internete ir neskaito tokių komentarų. Kad apie ją žmonės kalbėdavo visokių nesąmonių, ji jau buvo pripratusi. Bet kad apie jį čia tiek pripaistė, jai pasidarė tikrai pikta.

– Na palaukit, bus atsakomasis mano postas! – kalbėjosi su savimi. – Tuoj aš jus visus sutrinsiu...

Visą rytą sėdėjo rašydama tekstą tinklaraščiui. Apie tikrumą ir netikrumą. Apie cukraus apsirijusią veltėdę visuomenę ir tikrus žmones, kurie gyvena pasiaukodami, kurie turėtų tapti pavyzdžiu visiems. Apie dvi realybes. Jau kai drėbė, tai iš visos širdies... Pati nesuprato, kas taip užkabino. Bet užkabino, kaip ji sako – „juodai“.

Taip susiklostė, kad visą savaitgalį kovojo su postais. Šugarka pasijuto turinti karingą dvasią. Keista, bet jautėsi atsigavusi. Gindama tikrumą pajuto tam tikrą prasmę, kurios anksčiau taip trūko. Pamačiusi skelbiamas žinutes net mama paskambino iš Švedijos paklausti, ar viskas gerai. Ji sunerimo, gal kas nutiko.

Ir iš tikrųjų, kas nutiko? Jos kėslas paveikti Antoną atsisuko prieš ją pačią. Tai ji tapo auka. Tai ji tapo paveikta...

Antradienį paskambino Marėnas:

– Matau, intensyviai dirbi. Šaunuolė! Žinai, kaip žmones užvesti. Stebiu tavo postus. Su jais tikrai paveiksim kariuomenės vyresnybę ir gausim Antoną. Šiandien einu susitikti. Iš karto skambinsiu tau. Pasiruošim sutartis su visais ir pradėsime organizuoti. Stengsimės ilgai netempti, kad lapkritį ir pradėtume, nes Egipte kaip tik bus palankesnis oras mums, europiečiams, ne taip karšta.

Po kelių savaičių Elona atvyko į biurą pasirašyti sutarties. Ten turėjo pasirodyti ir Antonas, nes reikėjo aptarti visas smulkmenas, kad būtų aišku, kas ką pasirašo... Kad vėliau nekiltų nesusipratimų.

Taip jau susiklostė, kad Šugarka kelias minutes vėl pavėlavo.

– Rimtai, nenorėjau. Taip išėjo, – teisinosi ji lėkdama per biurą iki kitų, jau įsitaisiusių minkštasuoliuose netoli Mariaus stalo.

Antonas mandagiai pakilo nuo savo krėslų. Natūralu, kiti liko sėdėti, nes čia tokio etiketo niekas nesilaikė. Šugarka prilėkė prie jo, dalykiškai paspaudė ranką ir abu atsisėdo, tik šį kartą jos vieta buvo kitoje pusėje. Užtat gerai matys jį.

– Dar kartą atsiprašau, spūstys... – vėl teisinosi ji jau sėdėdama.

– Viskas gerai, Šugarka, laukdami tavęs pakalbėjom su Antonu, susipažinom.

Ji žvilgtelėjo į Antoną. Jis atrodė nepatenkintas. Šugarka iškart suprato, kad šis žmogus savo pyktį ir nepasitenkinimą išreiškia atsiribojimu ir tylą. Sukąsti dantys. Tai jo būdas pykti.

– Gerai, tai susitariam, – tęsė Marius, – pirmiausia susitariam dėl neviešinimo. Faktas, kad konkursą laimėsite judu. Apie tai

niekas neturi žinoti. Jei kažkuris išduosite šią informaciją tretiesiems asmenims, teks mokėti baudas.

Šugarka tik linktelėjo, kad supranta ir sutinka. Antonas sukančęs dantis sėdėjo ir nieko nesakė, todėl Marius paklausė:

– Ar šis punktas aiškus, Antonai?

– Man buvo įsakyta su viskuo sutikti. Tai nereiškia, kad noriu šitai daryti. Savo noru to niekada nedaryčiau ir net nežiūrėčiau į tuos, kurie tai daro. Deja... Man buvo įsakyta. Tad tiesiog paaiškinkite, ką turiu daryti, ir neklauskite, ar aš sutinku, – iškošė pro sukaštus dantis.

Marius atsilošė kėdėje ir pažvelgė į Šugarką. Ši suprato, kad turėtų kažką į tai atsakyti. Ji pažvelgė į Antoną ir prabilo:

– Matote, Antonai, man šis projektas taip pat nėra malonumas. Bet toks mano darbas. Ir darome tai dėl jūsų kariuomenės. Norime suformuoti palankesnę visuomenės požiūrį į jūsų veiklą. Aš nuoširdžiai atliksiu savo darbo dalį, bet man ir lengviau, nes esu pratusi apsimetinėti ir vaidinti...

– Tą jau žinau, panele, – griežtai pakomentavo vyras.

– Suprantu, kad jums bus sunkiau. Net gali būti, kad jūs pats ši projektą ir sugadinsite, jei neatsipalaiduosite ir nepradėsite bendradarbiauti. Jei neįtikinsite žiūrovų savo žmogiškumu, gebėjimu juokauti, gebėjimu... mylėti... mums nieko nepavyks. Priimkite šį projektą kaip savo misiją.

– Jūs nežinote, kas yra tikra misija, ponai. Bet kokia prasmė apie tai kalbėti... Greičiau baikime šį susitikimą. Tiesiog paaiškinkit, ką čia žaisim. Aš viską padarysiu taip, kaip pajėgsiu, – vis dar piktai kalbėjo Antonas.

– Ką gi. Dabar aiškios visų pozicijos, – tęsė Marius. – Visgi, Antonai, ar mes patempsim projektą iki galo? Nes jei jūs būsite kategoriškas mūsų atžvilgiu, tada gal mes suklydome. Kai projektas pajudės, sustabdyti jo negalėsime. Arba nepradedam, arba vykdom iki galo. Kaip, Antonai?

– Man įsakyta.

– Na ir gerai. Tada žiūrėkite į tai kaip į privalomas atostogas. Buvote kada Egipte?

– Taip, su misija.

– O! Na tai puiku! Dar viena misija Egipte! Tik be ginklų, – entuziastingai nusijuokė Marius. Ir žvelgdamas į projekto režisierę paprašė pristatyti dalyviams sąlygas.

– Tai jei trumpai, taisyklės labai paprastos. – aiškino ji. – Viešasis projekto tikslas – parodyti žmonėms meilės istoriją; turime įrodyti, kad net užkietėję vienišiai gali mylėti. Pradedam nuo to, kad vieniši vyrai ir moterys kovoja dėl prizo – kelionės po Egiptą. Laimite judu. Tada keliaujate į Egiptą kaip pora. Jus visada lydi kameros. Jums reikia elgtis natūraliai. Kartais bus trumpi interviu apie tai, kaip jaučiatės. O jūs jausitės tiesiog puikiai. Na gal kokią dramą sugalvosime eigoje, kad pakurstytume žiūrovų aistras... Keliausite Nilu, gyvensite kartu. Visokios ekskursijos. Įkvepiančios patirtys romantiškose vietose. Finalas – meilė, gal net sužadėtuvės. Po finalo bent mėnesį turėsite gyventi kartu ir vaizduoti įsimylėjusius. Iki čia galioja mūsų sutartis. Paskui galėsite grįžti į savo gyvenimus. Svarbu, kad apie projektą niekam nepasakotumėte.

Marius vėl atsilošė kėdėje ir laukė komentarų arba klausimų.

– Viskas aišku, Mariau, – patvirtino Šugarka. – Tik vienas

klausimas, kiek intymumo tu nori iš mūsų? Tikiuosi, meilės scenų nebus? Projektas ne naktiniams žiūrovams?

– Ne ne, Šugarka, būk rami. Net jei parodysi krūtinę, turėsime ją paslėpti, nes programa N-14. Visgi keli bučiniai mums bus reikalingi.

Marius su Šugarka vėl pažvelgė į Antoną. Ką pasakys jis.

– Man viskas aišku, – atsakė lakoniškai.

– Tai dar perskaitykite sutartis ir prašysiu pasirašyti, – paduodama pluoštus lapų abiem tarė režisierė.

Abu įniko skaityti. Šugarka pastebėjo:

– Žiūrėkite, čia pradžioje parašyta, kad turime vaizduoti nepažįstančius vienas kito, deja, mus jau kartu pastebėjo viename renginyje. Tiesa, ten buvome kartu tik kelias minutes, bet žmonės tą *išvartė* truputį kitaip... Žodžiu, mes jau pažįstami.

Marius irgi atsivertė sutartį, perskaitė:

– Taip, gal ir gerai. Kaip ten žmonės komentavo tą nuotrauką? Kad tu lyg Pelenė pabėgai iš puotos, tik pamiršai palikti kurpaitę... Mes galim tai panaudoti. O tu negalėjai palikti kokios „kurpaitės“? Jis būtų išsaugojęs kaip prisiminimą apie tave, o štai likimas vėl suveda judu projekte, kurį netgi laimite. Žmonėms atrods kaip likimas. Nuo pat pradžių jie sirgs už jus.

Antonas atsistojo ir priėjo prie lango. Šugarka suprato, kad jam nervai jau nebelaiko. Jis nebegali išsėdėti vienoje vietoje. Ji grožėjosi jo nugara, kuri buvo tokia tiesi ir tvirta... Tikrų tikriausias karininko stotas. Šugarka vėl pažvelgė į Marių.

– Realiai ten nieko nepalikau, bet jei tau reikia, galėjau kažką palikti. Tik ką? Tikrai ne batą...

Antonas atsigręžė ir iš vidinės švarko kišenės ištraukė baltą šilkinę nosinaitę su išsiuvinėta raide S. Padavė Šugarkai paaiškindamas:

– Bažnyčioje jums iškrito iš kišenės...

Ji aiktėlėjo ir atsistojo, griebė iš jo rankos nosinaitę.

– Čia rimtai? Tavo? Ir Antonas ją rado? – negalėjo patikėti Marius.

– Mano, bet tai šventa. Čia mano senelio...

Antonas stebėjo, kaip jaučiasi ši mergina, kai kėsinamasi į jos vertybes. Jis manė, kad ji neturi nieko švento, bet paaiškėjo, kad į senelį jai nėra nusišpjauti.

– Atiduok jam atgal. Tegul turi. Panaudosime tą nosinaitę, – liepė Marius.

– Klausyk, čia šventas reikalas. Gal tegul bus iškritę kas nors kito... – sutrikusi lemeno Šugarka.

– Niekur ta tavo nosinaitė nedings. Jei Antonas ją išsaugojo iki šios dienos, vadinasi, ji tikrai saugiose rankose, – Marius priėjo, paėmė nosinaitę iš jos rankų ir atidavė Antonui. – Tavo trofėjus. Saugok, Antonai. Matai, kaip ji miršta dėl tos nosinaitės.

Vyras vėl įsikišo ją į vidinę švarko kišenę.

– Tai užfiksuokim. Judu buvote netyčia susitikę bankete. Vienas kitam palikote stiprų įspūdį, bet daugiau susitikę niekada nebuvote. Jis saugojo tavo nosinaitę kaip prisiminimą. Pamatę vienas kitą projekte nustebsite. Aišku?

– Taip, – atsakė Šugarka.

– Iki projekto nesugalvokite susitikti, gerai? – įspėjo režisierė.

– Tikrai ne, – patikino Antonas.

Kai sutartis buvo pasirašyta, išeidamas Antonas tarpduryje tyliai metė repliką šalia žengiančiai Šugarkai:

– Baisi tu moteris, Elona...

Ji stabtelėjo, nes vėl pajuto, kaip jos pačios vardas pervėrė širdį. Antonas neatsigręždamas nuėjo ir sustojęs prie lifto paspaudė mygtuką. Ji paspartino žingsnį ir į liftą įžengė kartu.

– Antonai, aš tikrai nenorėjau, kad taip nutiktų...

Lifto durys užsidarė ir jiedu leidosi žemyn.

– O ko tada norėjai? – paklausė jis, žiūrėdamas į jos nuostabiai gražų, bet liūdną veidą. Aiškiai matė, kad ji apgailestauja.

– Aš nemaniau, kad taip nutiks... Matau, kad visa tai ne tau... Bet gal taip turėjo nutikti?

– Žinai, kas turėjo nutikti? Aš turėjau išvykti į misiją. Vietoj to, mane siunčia staisyti prieš kameras ir vaidinti įsimylėjusį kvailį. Ir tai mano metuose!

– Ne aš sugalvoju, kad projektui reikia būtent tavęs. Man buvo liepta įtraukti tave, nes Marius tave jau buvo išsirinkęs. Aš tik vykdžiau įsakymą, kaip ir tu vykdai savo vado įsakymus.

Liftas sustojo ir durys atsidarė. Antonas parodė Šugarkai eiti pirmai. Jis žengė iš paskos. Ji atsigręžė. Antonas sušnibždėjo:

– Eik jau, aš tavęs nepažįstu, Elona. Aš turiu tik prisiminimą apie gražią merginą, kuri vieną dieną mane sužavėjo, bet tik todėl, kad jos nepažinojau... Man liko tik jos nosinaitė... – palietė ranka krūtinę karėje, kur buvo vidinė kišenė. – Iliuzija apie merginą, kuri pasirodė ne tokia, kokią pamačiau tada. Eik.

Ji suraukė kaktą iš nepasitenkinimo, gal net pykčio. Apsigręžė ir iš pastato žengė viena. Antonas išėjo vėliau, kad niekas nepagalvotų, jog jie kartu. Šugarka jau buvo išvažiavusi.

Kas gali suskaičiuoti, kiek per visą šio Dra-kono erą gyveno žmonių? Ir kiekvienas iš jų turėjo nepakarto-jamą patirtį, savo istoriją, kurioje galėjo realizuotis, turėjo savo ypatingą žaidimą, kurį galėjo laimėti, jei tik žaidė sąmoningai.

Visos tos istorijos amžinos. Bet kada galima pažvelgti į vieną Drakono žvynelį ir pamatyti visą jo istoriją begalėje išikūnijimų. Pamatyti, kaip kiekvienas žvynelis augo kartu su Drakonu. Kas galėtų perskaityti visas Drakono kūno istorijas?

Jie trys (Elona, Antonas ir Simonas) yra trys gretimi Drakono žvynai, visuose gyvenimuose sąveikavę kartu, kūrę kartu savo likimus. Ši trijulė Drakonui priminė ir suteikė galimybę atsisveikinti su jo paties Senelio palikimu, įmūrytu Egipto sienose. Per šią trijulę Drakonas pakėlė 72 savo paties Tėvo vardus ir pirmines garsų prasmes, kad perduotų savo Sūnui, gimusiam naujam Drakonui. Dar nė vienam Drakonui nebuvo pavykę nugalėti prievartos, tad nuo savęs Jis Sūnui paliko būtent žiaurumą, kad šis turėtų galimybę pasišlykštėti juo. Sūnus kurs naujas istorijas savo kūno žvyneliams. Sąmonės polifonija toliau gyvens, kurs naujas civilizacijas, naujus tikėjimus, naujas teorijas, kurie stengsis atspindėti visą Drakono būties didybę. Gal Sūnui pavyks nugalėti žiaurumą naujais dėsniais.

Senasis Drakonas ir Naujasis Drakonas pamatė vienas kitą bekraščiame nebūties vandenyne. Vos vieną amžiną akimirką jie grožėjosi vienas kito gyvomis dvasiomis blizgančia oda. Linktelėjo vienas kitam visą visatos protą apimančiomis galvomis ir tada Senasis Drakonas panėrė į bekraštį kosminį vandenyną. Senoji era pasibaigė.

Loreta Stonkutė yra septynių ezoterinių romanų ir septynių vadovėlių autorė. Pagrindinė jos veiklos sritis yra astrologija ir ezoterika. Jos vedamos praktikos, meditacijos bei paskaitos nukreiptos į žmogaus sąmoningumo auginimą, savo unikalumo priėmimą. Nors ir turėjo daug rimtų Mokytojų iš įvairių pasaulio šalių, L. Stonkutė, išlaikydama savo autentiškumą, nepriskiria savęs nei vienai Mokyklai. Anot jos, nei joga, nei meditacija, nei astrologija, nei reiki ir t. t. nėra kaž kurios vienos mokyklos nuosavybė. Tai dovanos, kurias gali įvaldyti kiekvienas, ir jomis kiekvienas yra laisvas naudotis. Vertingiausias iš mokytojų gautas žinias, kurios dar nebuvo užrašytos lietuviškai, L. Stonkutė atiduoda savo skaitytojams per vadovėlius. Grožiniai romanai kalba apie kiekvieno žmogaus unikalumą ir būtinybę kelti sąmonės lygį, vienyti bendrai veiklai vardan šviesos ir žmonijos dvasios evoliucijos.